

BOŽIČ – leto C

Beseda se je učlovečila

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Ta je bila v začetku pri Bogu. Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela. Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez. Prišel je z avoljo pričevanja, da bi pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči. Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet. Beseda je bila na svetu in svet je po njej nastal, a svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli. Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci, vsem, ki verujejo v njeno ime in se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga.

In Beseda je postala meso in se naselila med nami. Videli smo njeno veličastvo, veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin, polna milosti in resnice. Janez je pričeval o njej in klical: »To je bil tisti, o katerem sem rekel: Kateri pride za menoj, je pred menoj, ker je bil prej kakor jaz.« Kajti iz njegove polnosti smo vsi prejeli milost za milostjo. Postava je bila namreč dana po Mojzesu, milost in resnica pa je prišla po Jezusu Kristusu. Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Bog, ki biva v Očetovem naročju, on je razložil. Jn 1,1-18

Spregovoriti o temi

Današnji evangelij, ki med drugim **govori tudi o temi, ki ni sprejela luči**, govori o drugačni zgodbi o uspehu, kot smo vajeni. Zgodbe o uspehu v našem svetu so polne blišča in hvale, božja zgodba je drugačna. Bog ves čas v svoje bivanje vključuje spopad med temo in svetlobo, med življenjem in smrtjo.

Ko pogledamo v naše jaslice, najbrž marsikoga zmoti, da se v njem vedno znova znajdejo prizori, ki niso tako romantični kot bi radi, ki kalijo naša vesela občutja mehke sreče. Pa vendar moramo priznati, da ni nič narobe ne z evangelijem današnjega praznika, ne s krutimi prizori v jaslicah, ki prikazujejo pokol nedolžnih otrok in smrt Janeza Krstnika. Nekaj je najbrž narobe z našimi predstavami, da morajo biti naši prazniki in naša praznovanja brez sledi teme in skrbi. Luč, o kateri govori božična skrivnost, ima svoj čar prav zaradi moči nad temo. **Če ni teme, je luč brez vrednosti.**

Današnji evangelij vidim kot priložnost in povabilo, da se vprašamo, kako uspemo v našem življenju in praznovanju neprestano soočati pogled na temo in luč. Najprej pa pogledjmo, kaj se zgodi, če pogled na temo in pogovor o njej iz naših življenj izločamo.

V jaslicah vidimo štalico s sveto družino na robu mesta. V prenočiščih ni bilo prostora za mamico z novorojencem. Jožef je moral zanj poskrbeti drugače. Lahko si predstavljamo, da so ljudje v mestnih hišicah znali govoriti o obljubljenem Odrešeniku, najbrž so znali tudi praznovati svoje praznike, vprašanje pa, ali **so se spraševali o temi v njihovih domovih in v njihovi veri**. Tudi **kralj Herod (veliki) je z zanimanjem govoril in poizvedoval o napovedanem kralju, a o temi pri njem ni govora**. Prav tako je **Herod (Antipa, sin Heroda Velikega) več let kasneje rad govoril z Janezom Krstnikom o novem življenju in ga poslušal. A o temi ni rad ne poslušal ne govoril.**

Ko ni prostora v naših pogovorih, naših praznovanjih, za jasno besedo o temi, ko govorimo le še o uspehih, je nevarnost, da se zgodi to, o čemer nam pričajo jaslice.

Nihče med lastniki prenočišč se ni vprašal, kaj je narobe z njim, neprimerna in neodgovorna je bila družina, ki si ni do časa priskrbela prostor za prenočišče. Kralj Herod se ni spraševal o primernosti svojega obnašanja in o temi v svojem življenju, tudi on je našel krivca za temo zunaj sebe in ga skušal pokončati. Ker se drugega Heroda ni dotaknila misel o temi v njegovem življenju, ker je hotel imeti zabave in zgodbe o uspehu, je nasedel zvijači sovražne Herodiade in dal obglaviti nedolžnega človeka.

V jaslicah imamo še več primerov tistih, ki so bežali pred jasno mislijo o temi in luči. Tam so marljivi ljudje, ki se ženejo za rezultati svojega dela, pa tudi tisti, ki po delu pridno počiva. Ni greh delo samo, ne počitek, strup je misel, da našega življenja ne sme kaliti zavest, da je v nas vedno boj med temo in svetlobo. Ko tega spopada ne sme biti, ko o njem ne kaže govoriti, se vsi utopimo v temi. V podobni temi se utaplja tudi mož na drugi strani jaslic, ki ne uspe več dvigniti pogleda k višku. Ko ne more gledati v luč in videti teme iz katere prihaja, ko tega ne more podeliti z najbližjimi, izgublja vsako smer v življenju in se počasi le še vrti okrog sebe.

V začetku je bila Beseda, Beseda, ki je luč, ki vstopa v temo tega sveta. Bog je luč, ki želi odpreti vse zaprte kotičke našega bivanja. **Ni mogoče sprejeti luči, če ne tvegamo govoriti o temi.** Ni mogoče sprejeti luči, če ne odpremo vrat svojih temnih kotov in kotičkov, ter jih podelimo z drugimi. **Pot odrešenja se začne v srečanju naše teme z ljubeče in nežno božjo lučjo.** Pot Boga na svet, je pot srečanja človeka s človekom, je pot odprtega dialoga, pot nežnosti in bližine.

Prosimo Gospoda, da bi zmogli korake odpiranja svojih temin, srečevanja in bližine.